

♡ 1 ♡

Я танцюю сама на вечірці Боббі Маккіттріка, присвяченій початку літа, в оточенні пар, які так несамовито й шалено кружляють танцмайданчиком, що я боюся, аби хто не впав від задухи. І саме цієї миті отримую, мабуть, найважливіший дзвінок у житті.

Звісно, побачивши на екрані незнайомий номер, я ще не усвідомлюю величі цього моменту – навіть не впізнаю код штату. Чесно кажучи, просто рада відповісти на справжній дзвінок замість удавати, ніби розмовляю по телефону, як це буває під час нудних, незручних епізодів на вечірках. Тож без вагань голосно вигукую крізь музику «алло», перекрикуючи ще гучніше «Стійка на бочці! Стійка на бочці!», що все потужнішими хвилями долинає з-поза будинку Боббі. (Там, на задвірку, старший брат Боббі, як і годиться, вчить випускників поведінці на студентських вечірках. Це, вочевидь, включає стійку над бочкою з пивом і тримання за ноги людей, доки ті п'ють пиво догори дригом.)

На моє «алло» відповідають незрозумілим бурмотінням.

– Вибачте, я вас не чую! – кричу я знову.

(«Стійка на бочці! СТІЙКА НА БОЧЦІ!»)

Все одно не розумію.

– Стривайте, стривайте! Не кладіть слухавку!

Намагаючись не перекинути червону пластанку з пивом і піною в пропорції один до трьох, я маневрую поміж захоплених ритмом танцівників до менш залюдненої частини подвір'я. Там сідаю на лавку-гойдалку біля хлопця у відключці, на чиему лиці дуже точно і майстерно зобразили елемент чоловічої анатомії. Браво, чуваки.

Правило номер один для письменників-початківців – уникати кліше, і це робить життя в Касталії, штат Каліфорнія, де кожна тусовка нагадує епізод дешевого підліткового фільму, далеким від ідеалу.

– Гарзд, – кажу я в слухавку й сідаю на лавку, від чого та починає розгойдуватися. – Спробуємо ще раз.

По той бік слухавки важко видихають, а потім роздратовано й по складах повторюють:

– Я питаю: це Гар-пер Ан-дер-сон?

– Так, – кажу я, відсьорбнувши пива. – А це хто?

– Ну *нарешті*, – лунає з телефону жіночий голос.

– А ви... – допитуюся, витираючи з верхньої губи залишки пінних вусів. Мабуть, це наполеглива телепродавчиня.

– Це Маккайла Рей із журналу «Шифт».

Я припиняю витирати вуса і, певно, дихати.

– Гарпер, ви мене чули? Я кажу, це Маккайла Рей, асистентка випускового редактора журналу «Шифт»!

Так, тепер точно не дихаю. Здається, недооцінила *власні* шанси померти від задухи.

– Гарпер?

Нарешті мій мозок наказує легеням дихати, а роту – говорити.

– Перепрошую, так! Це Гарпер! От чорт, я вже це сказала. Тобто не чорт, забудьте про чорта. Я маю на увазі «так»! Так, я чую вас, Маккай... тобто місіс Рей.

Що ж, мозок недостатньо чітко наказав моему ротіві бути красномовним.

– Маккайла.

– Маккайла, так, перепрошую.

– Припиніть перепрошувати, жінки використовують це слово навіть тоді, коли не слід. Дівчата з «Шифту» дуже сильні. Вони не вибачаються. Ніколи.

– Виб... А це слушно, – схоплююся я. – Більше ніколи не проситиму вибачення за жодних обставин. Зрозуміло.

Боже, сподіваюся, це не прозвучало саркастично. Я роблю ще один ковток піни.

– Гарпер, це важливо. Я телефоную сказати, що відтепер ви – частина команди «Шифту». Або станете нею, якщо приймете наше запрошення на літнє стажування.

Я випускаю пластанку на сандалі, розливаючи тепле пиво по пальцях, але навіть не зважаю, бо... О господи.

Ні, навіть не так. Виходить «Опосподи!».

– Це означає «так»?

Сказати, що мій вечір неочікувано змінився, – це не сказати нічого.

Ще дві хвилини тому я підписалася на нудну роботу за прилавком «Скінні Біз Смузіс» зі своєю подругою Крістіною (треба було провести там три місяці перед останнім роком школи), і все літо на мене чекали хіба що походи в однотипні клуби, які поліція Касталії була змушена зачиняти ще до опівночі.

Звісно, я мріяла про літо, яке подарувало б мені щось цікавіше за список антиоксидантів та додавання ягід асаї до коктейлів агресивних мам, чиї діти грають у водне поло. (Вони – як мами футболістів, тільки вищі.)

«Шифт» був моєю мрією.

Бо хоча мені й важко скласти слова докупити, доки Маккайла чекає, що я скажу не просто «так», а «звісно, так!», я хочу бути письменницею. Страшенно.

Річ не в тім, що «Шифт» – найкрутіший у Всесвіті журнал для підлітків, він – єдине видання (теж у Всесвіті), яке пропонує стажування для старшокласників. Зазвичай мене дещо дратують ідеалістичні твердження на кшталт «діти – наше майбутнє» або ж сльозливі заклики підтримувати підлітків, але, побачивши пост «Шифту» у фейсбуці із вакансією для шістнадцятирічних учнів, які бажають стати журналістами, я подала заявку. Нікому про це не розповіла, але подала. Декілька тижнів писала «зухвале есе на особисту тему», яке мало послугувати зразком поста для блогу. Я марила цією роботою більше, ніж Адамом Локлером – стильним і задумливим хіпстером із моєї школи – а потім тихо оплакувала її втрату через «зухвалішого» претендента. Так само я колись горювала за Адамом, коли той почав всерйоз зустрічатися з нашою шкільною бітницею Сильвією («точнісінько як Плат»). Її він також зручно призначив своєю наступницею на посаду головної редакторки «Касталійських хронік» («Гарпер, головні редактори повинні бути безстрашними. Ти набагато краще впораєшся з роботою літературної редакторки, ти ж так добре ставиш коми. А факти як перевіряєш, фантастика!»)

Тож, якщо мені ще раз відмовлять, я... Хвилинку.

– Хвилинку, – кажу я, відновивши спроможність говорити. – А хіба мені не відмовили в цьому стажуванні?

Ясна річ, мені в ньому відмовили, і, по факту, напевне, саме Маккайла повідомила тоді, що «їй дуже прикро», але в них «був надзвичайно великий вибір пошукачів», «однак мені дуже сподобався пост, який ви включили в заявку». «Продовжуйте писати!» – порадила вона в листі-відмові декілька місяців тому.

– Так, – відповіла Маккайла. – Щодо заявки... Як вам відомо, у нас було дуже багато пошукачів...

– Здається, я пам'ятаю це з листа.

– Але нам сподобалося ваше есе.

– І це теж пам'ятаю.

– Добре, скажу відверто: ви не були для мене першою кандидатурою на посаду блогерки з теми романтичних стосунків.

Стривайте, *романтичних стосунків*? У вимогах цього не було вказано. Я подавалася на стажування у відділ мистецтва й культури. Хотіла писати про книжки та фільми, усеньке літо дивитися мюзикли на Бродвеї... Зненацька я відчула, наскільки липкими ступні стали від пива.

Маккайла тараторила далі:

– Але наша перша кандидатка занадто розслабилася, як би це сказати, збираючи дані з перших вуст, а тоді повідомила мені, що не зможе прийти на стажування. Це, за її словами, погано поєднується з її *терміном вагітності*, втім, було б добре, якби вона попередила про це на триместр раніше. – Маккайла робить паузу. – Ви ж не плануєте народжувати раніше серпня?

– Звісно, що ні!

Тобто хіба що вдруге в історії станеться непорочне зачаття.

– Чудово. Тоді з'явиться на Мангеттені до ранку цього понеділка, й ця робота ваша.

– Стривайте: цього понеділка – це через три дні?

– А що, є якийсь інший «цей понеділок», про який я не знаю?

Я чую, як вона цокає нігтями і, перш ніж устигаю відповісти, каже:

– Слухайте, Гарпер. Я розумію, що ситуація змінюється дуже швидко, але це журналістика. Ось уже перша ночі,